

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmegtartó folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: Fehér Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Pilisklotildliget, u. p. Piliscsaba, Pestmégye.

Válassz Vezért! (Ján. 6 : 68.)

El lehet tévedni a világvárosban. El lehet tévedni az erdőben, a sivatagban, sőt egy nagy palotában is. El lehet tévedni fényes nappal, emberektől távol s nagy embertömegben. De mi ez ahhoz képest, hogy lehet eltévedni az életben, azon az úton, mely bölcsőtől a koporsóig visz!

Itt vagy az újesztendő küszöbén. Mikor belépsz rajta, érzed-e, hogy egy 365 szobás nagy épülettömbbe lépsz, ahol olyan sokféle kanyarog a folyosó s minden szobába két ajtó visz be- s kettő kifelé. Óh, mily sokan fognak eltévedni benne! Mindenki, aki nem választ útjához vezért.

Vezért választani, — nincs ennél sürgősebb tenni való az újév kezdetén. Vezérem csak az lehet, aki jól ismer engem s jól az utat, melyet meg kell tennem. Ilyen pedig csak egy van. És ez Jézus! Az újév elején azért arra kérek, válassz még ma magadnak vezért!

Óh, hogy sír a lelkem az újév reggelén! Mily sok drága élet megy ez évben is tönkre! Hány fiatal leány fog behullani a szennybe! Hány ifjú adja el elsőszülöttségi jogát! Hányan fognak menni az örökkévalóságba, még öregek is, készületlenül!

Ugy-e érted, érzed, drága lélek, miért sürgetlek nagyon? De nem is én. Sürget a reád váró s bizonytalanságok sűrűjébe takart esztendő. Sürget az is, amire az elmúlt éved tanított. Sürget az is, amit a karácsonyban neked Jézusról mondtak. Sürget maga az Úr, aki nagyon szeret téged s lehajló szeretetével fölötted időz, hogy válaszd már magadnak, válaszd a vezért. S kit választhatnál mást, mint Őt magát. Ismerd meg Őt jobban, mint máig ismerted. Bízd reá magad jobban, mint eddig tetted. Mily jó még tenéked! Most még választhatod: Vezéredül, Segítődül, Megváltódul! És Ő kész vezetni téged! Mégha a skarlát színével éktelenkedik is rajtad a vétek. Mégha malomköveknél is súlyosabb a terhed. Mégha leghetetlenebb is a helyzeted. Csak add át Neki a Fővezérséget! Te magad pedig vonulj egész a háttérbe. Egy szereped legyen csak: az engedelmség. És akkor? És akkor — nem mondóm, hogy nem lesz többé szenvedésed, de egyet tudok. S ez az, hogy nem fogsz eltévedni. Biztos lesz a medred, mint a folyóé; a keskeny ajtón jársz be s a keskenyen jársz ki a 365 szobás ház minden szobájában s te hálától telve csodálkozol folyton: milyen jó az, mikor Jézus a vezér.

Még ez esztendőben ...

Újév napján a lelkész a templomban a terméketlen fügefa példázatáról beszélt. A vincellér arra kérte az Urat: „Hagyj békét néki még ez esztendőben! ...“ A prédikáció hatalmas és megragadó volt. És mégis soknak a hallgatók közül nem hatolt a szívébe, mert egyik fülükön be-, a másikon kieresztették.

Két férfi ült egymás mellett a padban és azután együtt mentek lefelé a falu utcáján: egy öreg és egy fiatal. Az öreg kovácmester volt, már nem tudott az üllőn állni, sem kalapácsot emelni, csak a fujtatót kezelte és így segített a fiának. A másik cipésmester volt, nem régen jött a faluba. Szemben lakott a kováccsal.

Az öreg kovács lassan, elgondolkozva ment, közben-közben nagyokat sóhajtott és könnyes szemét törölgette. A gondosan öltözött, fiatal cipész nem tudta megérteni szomszédja meghatottságát és így szólt:

— A prédikáció hatotta így meg Bátyámat?

Az öreg kovács igenlőleg bólintott és meghívta fiatal társát, hogy látogassa meg valamelyik este, akkor majd mindent elmond.

A cipész néhány nap mulva kopogtatott az öreg kovács ajtaján, akit ott talált a nyitott Biblia mellett.

— Mult évben, újév napján történt — kezdte az öreg kovács elbeszélését. — Spanyol betegséggem volt. A fiatalok hamar meggyógyultak, de én, öreg ember, nagyon szenvedtem. A magas láztól félig eszméletlenül feködtem, a gondolataim összezavarodtak. Nagyon rámenezedtek a bűneim. Hetven éves lettem és még mindig a bűnt szolgálom. Mintha a fülemben dörgött volna minden ütlő-érlőkésnél: „Meg kell halnod. Kö-

zelg az ítélet.“ Azután úgy éreztem, mintha egy vasajtó előtt állnék és a vasajtón ez volt írva: „Örökkévalóság.“ Kopogtam az ajtón, de nem nyílt ki. Véresre ütöttem az ujjaimat, míg egy hang azt kiáltotta bentről: „Vágd ki! Hetven éve nem hozott gyümölcsöt. Hetven éves és még mindig a szenvedélyeinek a rabja! Vágd ki!“ Úgy éreztem, hogy végem van. Erőtlenül roskadtam össze és csak annyit nyögtem: „Könyörülj!“ Amikor újra magamhoz tértem, egy hangot hallottam a vasajtón túlról, ami úgy hangzott, mint valami túlvilági zene: „Még ez esztendőben. Még ez esztendőben!“ Úgy éreztem magam, mint a pásztorok, amikor meghallották a mennyei hirt, hogy: „... e földön békeség...“

Mióta az Úr megszabadított a bűneimtől és megbocsátott nekem, egy év telt el és én még mindig élek, de most már nem félek a haláltól.“

A fiatal cipész szóltalanul hallgatta végig a történetet és gondolataiba merülve ment el. A búcsúnál még így szólt hozzá az öreg kovács: „Az öregeknek meg kell halni, a fiatalok pedig meghalhatnak. Ezért kellene mindenkinek meghallani, amíg nem késő, a szót:

„Még ez esztendőben!“

*

*Egyik nap szól a másnak,
Az éltem vándorlás csak,
Öröklét vár reám.
Óh drága örökélet,
Feléd sovárg a lélek,
E földön nincs az én hazám.*

~~~~~

Sokan panaszkodnak, hogy a szerencse elkerüli őket; de Megváltója mindenkinek lehet,

MIT KIVÁNJUNK?

Ujévre mit kívánhatunk? —
 Bátorságot, erőt;
 Ez töltse bé kis csapatunk
 Az ellenség előtt.
 Védő pajzsunk legyen a hit
 S forgatván az Igét,
 Ugy védjük bátor szívvél mind
 Az Urnak szent ügyét.

Ujévre mit kívánhatunk? —
 Megszentelt életet,
 Melyben előbbre visz utunk
 S a cél felé vezet,
 Megértve jól a Golgothát
 S keresztfé titkait;
 Éltünk zajgó hullámin át
 Bizton csak ez segít.

Ujévre mit kívánhatunk? —
 Hogy dermedt tetemek
 Meghallják hívó szövegünk
 S életre keljenek.
 Hogy járja át a föld színét
 Az égi üzenet,
 S biztassa a hívők szívét,
 Hogy Jézus közeleg.

Ujévre mit kívánhatunk? —
 Győzelmet mindenütt,
 Hogy meggyőzhessük önmagunk
 S meggyőzhessük a bűnt,
 S készek legyünk a nagy napon,
 Ha Jézus megjelen;
 Övé az ország, hatalom,
 Övé a győzelem! Ford. Vargha Gyuláné.

Királyom koronája.

Beléptünk egy drágakőcsiszoló-
 műhelybe. Vezetőnk egyik mun-
 kásra mutatott, aki a köszörűkőnél
 ült és csipeszében egy drágakövet
 tartott.

„Ha ez a briliáns kibirja a
 köszörülést, akkor egyike lesz a
 legértékesebb drágaköveknek és a
 király koronáját fogja ékesíteni.”

A köszörűkő fordult és a köszö-
 rűs teljes erővel szorította oda a
 kis kristályt a kőhöz. A szilánk és

szikra csak úgy repkedett a leve-
 gőben. A munkás vizsgálva tar-
 totta a világosság felé és hol itt,
 hol ott talált egy-egy sarkot, ho-
 mályt, aminek még el kellett tűnnie,
 hogy azzá lehessen, ami a rendel-
 tetése: a királyi korona ékességévé.

Nem vagy-e te is ilyen kemény
 kő? Nem vagy-e még messze attól,
 hogy készen várd azt az időt,
 amikor majd a királyi koronát éke-
 sílheted. Nem kell-e neked is csend-
 ben és hálásan várnod, hogy a
 Mester egyik sarkot, egyik homályt
 a másik után lecsiszolja. Ki pa-
 naszkodhat, ha tudja, hogy ilyen
 felséges a cél?

A lányomaidba lépek.

Egy havas téli napon hivatalába
 ment egy apa. Nehezen tu-
 dott a vastag hórétegben előre-
 jutni. Egyszerre csak neszt hall
 maga mögött és hátratekintve ész-
 reveszi, hogy kilencéves Lacikája
 a nagy hó dacára utána lépked.

— Laci, mit csinálsz? — kiált
 az apa — ma nem jöhetsz velem
 ebben a nagy hóban!

Laci vidáman felelte:

— Majd mindig a lányoma-
 idba lépek, apám, és így könnyen
 megyek.

Lacinak sejtelve sem volt arról,
 hogy édesapja szívében milyen
 vihart keltett ez a kijelentése.

„Az én nyomdokomba lép a
 gyermekek?” — gondolta magá-
 ban. — „De hova jutok, ha úgy
 haladok, ahogy elindultam az éle-
 tem útján? És hova jut a gyerme-
 kem, ha mindig az én nyomomba
 lép?”

Szülők! Apák! Anyák! Gon-
 doltatok-e már ti is erre? Érez-
 tétek-e már a felelősség súlyát?
 Gyermekeitek rátok tekint, az út-
 mutatást tőletek várja, a ti lábatok
 nyomán halad!

Hogy indultok az ujévben?

KÜLMISSZIÓ

Három éjszakai látogató.

Sötét éjszaka volt. Kina egyik városában a nyitott Biblia mellett ült a misszionárius. Négy év óta dolgozott ott anélkül, hogy munkájának látható eredménye lett volna. Lelke fájt a pogányság sötétségében vergődő kinaiakért és Urához könyörgött kegyelemért.

Kopogtattak. Az ajtó előtt egy sötét alak kuporgott és bebocsátást kért. Egy előkelő fiatal ember volt, aki néhány nap előtt Bibliát vett a misszionáriustól.

„Jöjjön be” — szólt a misszionárius és székelt készített a számára, de meglepetve látta, hogy a fiatal kínai csak nagy nehezen tudott beljebb csúszni és nem tudott felállni.

„Fájdalmai vannak?” — kérdezte, mikor meglátta a fiú halálsápadt arcát, ami minden mozdulatnál vonaglott a fájdalomtól.

„Mi történt? Mondjon el mindent” — kérte a misszionárius, miközben a szenvedőt lefektette.

„Uram, imádkozzék velem?” — kérte a fiú, miközben sápadt arca sugárzott a boldogságtól. „Az Ő egyszülött Fiát áldozta érterem, az Ő békességét adta a szívembe. Egy év előtt hallottam önt erről beszélni, de a barátaim azt mondták, hogy nem igaz. De én megvettem a nagy Atya könyvét és az Ő lelke szólt az igékben a szívemhez és megértettem azt.”

„És mit szóltak a rokonai?” — kérdezte a misszionárius és a fiatal kínai előkelő családjára gondolt.

„Ők nem értenek meg és ki akarják belőlem verni ezeket az új gondolatokat.”

„Megverték és megkínozták?”

„Ne ítélje el őket, hisz nem tudják, hogy mit tesznek. — De most beszéljünk Isten Fiáról, aki annyit tett értem. Hajnal előtt hazá kell

mennem, különben nagy baj lesz.”

„Nem helyezhetném el valahol biztos helyen?” kérdezte a misszionárius. — Fájdalmai között is mosolyogva felelte a fiú: „Nem, az nem volna Isten akarata. Apám és a bátyám látni akarják, hogy segít-e rajtam az én Megváltóm. És Ő megígérte, hogy velem lesz, hisz Dáviddal és Istvánnal is ott volt. Miért félek?” kiáltotta diadalmasan.

„És ha megölik?”

„Az, Aki ezen a két rettenetes napon velem volt, most is velem lesz. Az enyémekek csodálkoznak rajtam, hogy én, aki különben félnék vagyok, szilárd tudtam maradni, ők nem ismerik Azt, Aki nekem erőt ad.”

Napok mulva éjjel újra kopogtak a misszionárius ajtaján és az ifjú szolgálója lépett be. „A fiatal uram üzeni, hogy elköltözött az ő menyei Atyjához és most már minden jó.”

„Sokat szenvedett?” — kérdezte a misszionárius. A kínai nagyot sóhajtott és ujját a szája elé tartva, kérte a misszionáriust, ne árulja el.

Egy év mulva, éjjel kopogtak a misszionárius ajtaján és a fiatal kínai bátyja lépett be azon.

„Azért jöttem, hogy megmondjam, hogy öcsém halála óta tanulmányoztam az ő könyvét, hogy meglássam, honnét vette minden szenvedés közt azt a rendkívüli erőt. Azután önmagáért olvastam a könyvet és most azért olvastam, Akiről szól — Jézus Krisztusért. Szeretem Őt és azért jöttem, hogy megmondjam, hogy Neki akarok szolgálni. Most már tudom, Ki vette el az öcsém halálfélelmét és Ki mondja azt, hogy: „Aki hisz én bennem, ha meghal is él.” — Kérem, Uram, tanítson meg Őt jobban megismerni!”

A kínai férfi azóta határozott keresztyén lett és szolgál Annak, Aki az ő félnék öccsét hőssé tette.

Gyermekeinknek!

„Apám ne ereszd el a kezemet.”

Szilveszter este volt. A város kirakatai csillogtak, ragyogtak a sok díztől, fényességtől. Kíváncsi gyermekek tolongtak a kirakatok előtt. Kocsik robogtak az utcákon ide-oda.

Erzsike hazafelé igyekezett apja kezét fogva. Hogy jobban keresztül tudjon furakodni a tömegen, közben-közben eleresztette apja kezét és csak távolról hallatszott: „Nézd apukám milyen szép! Jaj, be gyönyörű!”

Egyszerre csak ijedt sikoltás hallatszott. Egy teherkocsi elütött egy gyermeket. — Erzsike volt. Édesapja ijedten tört keresztül a tömegen és ölébe kapta a síró Erzsikét. De hála Istennek, nem volt semmi baja, csak nagyon megijedt.

Édesapja megfogta kis leánya kezét és nem eresztette el, amíg haza nem érték. Erzsike egész úton halkán suttogta: „Apukám, tarts magadnál és ne ereszd el a kezemet!”

Erzsikét ágyába fektette este édesanyja. Édesapja még egyszer fölé hajolt és szeretettel csókolta meg kis leányát. Erzsike félálomban suttogta: „Apám, ne ereszd el a kezemet!”

Erzsike azóta már nem él. Megtanulta és nem felejtette el többé, hogy nem jó egyedül járni. Szükségünk van erős kézre, amely vezet bennünket. Nemcsak nektek, gyermekek, hanem nekünk nagyoknak is. És tudjátok-e, Ki vezet bennünket a legbiztosabban?

A valódi tükör.

Görögország egy városában a piactéren egy szobor állt. A szobor egy csinosan öltözött rabszolgaleányt ábrázolt. Olyan szép volt, hogy aki arra ment, megcsodálta.

Egy reggel egy szurtos, piszkos, rongyos rabszolgaleány ment el a szobor előtt. Amikor meglátta a szobrot, megállt. Nézte hosszan, soká — nem tudott megválni tőle. Elment, de másnap, harmadnap újra visszament és nézte, nézte. Amint a szobrot nézte, mindennap talált valami igazítani valót magán. Elsőnap azt látta meg, hogy milyen piszkos a keze, hazament és megmosta. Másnap pedig azt, hogy milyen szennyes, rongyos a ruhája. Hazament, kimosta és megfoltozta. Következő nap azt vette észre, hogy kócos, rendetlen a haja. Szépen megfésülte, rendbehozta azt is.

Igy csinált hosszú időn át, lassan, türelemmel, hűségesen — addig, amíg belőle, — a piszkos, rongyos kis rabszolgaleányból is épen olyan szép, rendes, tiszta leány lett, mint az a szobor, amelyet utánzott.

Mit mond nektek ez a kis történet? Meg kell ismernetek magatokat. Meg kell látnotok magatokat olyanoknak, mint amilyenek vagytok. Bele kell néznetek a tükörbe, hogy lássátok a hibáitokat. De milyen tükörbe néztek? Olyanba, amelyben mindent megláttok. Ilyen *valódi* tükör lesz számotokra az Isten ígéje. Abban mindent megláttok. Meglátjátok, hogy mennyi hiány van még az éleletekben. De nemcsak a hiányokat látjátok majd meg, hanem azt is megmutatja nektek az Ige, hogy hogyan és kinek a segítségével segíthettek a bajokon.

Nem szeretnétek-e ti is az újévben úgy átfőrmáldni, mint az a kis rab-szolgaleány!?

A kis esőcsepp.

Volt egyszer egy kis, egyszerű, félénk esőcsepp. Sok más millió társával együtt lefelé indult a földre. Nagyon elszorult szegénykének a szíve, amikor arra gondolt, hogy őreá nem vár semmi nagyobb feladat.

Panasza elhangzott az egész földön és Földanyó is meghallotta. Őlébe vette a kis szomorú esőcseppet, megsimogatta és így szólt:

„De balga vagy, kis fiam! Hát nem tudod, hogy ti, kicsik, vagytok nekem a legkedvesebbek!”

„Igazán?” — kérdezte könnyes szemmel a kis esőcsepp.

„Kérdezd meg a fűszálakat és a virágokat, mind azt fogják mondani: A kis cseppecske áldás a mi számunkra, a nagyok ártanak nekünk.”

Ekkor megértette a kis esőcsepp, hogy milyen bölcsen rendezte azt úgy a Teremtő, hogy nem a nagy felhőt ereszti le a földre, hanem felbontja kis esőcseppekre.

A kis esőcsepp boldogan ment az útjára. Ráhullott egy fűszálra és életben tartotta a kiszáradt földön. Sok millió esőcseppecske ugyanezt tette és estére hálásan lehelte ki a sok fűszál, az újraéledt mezőn, pára alakjában a nedvességet. A pára felemelkedett és magával vitte újra a kis esőcseppet, amely most még szebb és még tisztább volt, mint azelőtt.

Ti se találjátok semmi feladatot sem túlságosan kicsinek és jelentéktelennék, amit a ti mennyei Atyátok rátok biz. Hálás szívvel végezzétek s Isten áldása lesz a ti munkátokon is.

A zsemle.

Sanyit az édesanyja vásárolni küldte a közeli üzletbe. Útja egy zsemleárus mellett vitte el, s miután nagyon ritkán jutott ahhoz, hogy zsemlet ehessen, azt gondolta, hogy vesz egyet a megmaradt pénzéből. Az utolsó percben mégis arra gondolt, hogy előbb megkéri az édesanyját, hogy engedje meg. Hazaérve így szólt: Anyukám, útközben megkívántam egy zsemlet. Első percben azt gondoltam, hogy veszek a nálam levő pénzből. De aztán megláttam, hogy ez nem helyes, hogy nem szabad kérés nélkül hozzányúlni az anyuka pénzéhez. Anyuka kérem, tessék nekem adni egy zsemlének az árát. De a zsemlet nem veszem ám meg, hanem a pénzt beteszem a missziói perselyembe. Arra gondoltam útközben, hogy én meg lehetek zsemle nélkül is, mert van kenyerelem, de a szegény pogány gyerekek között hány lehet olyan, akinek még kenyere sincsen. Inkább nekik adom a pénzt.

Hát ti, kedves gyermekek, gondoltok-e a szegény, éhező pogány gyermekekre? Szívesen lemondotok-e érettek valamiről, ami kedves néktek?

XXXXXXXX FEJTÖRŐ XXXXXXXX

Számrejtvény.

- 4 5 8 9 = A beszéd ebből áll.
 6 7 9 = Val vel nyelvtani neve.
 1 2 8 = Több, mint fájdalom.
 3 2 6 = Temetőben sok ilyen van.
 1—9 = Sokat tanulhatsz belőle.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Megjegyzés! A kijelölt bibliai helyek közül az, amelyikhez a magyarázat szól, dült betűvel van nyomva.

Jan. 1. Luk. 2:21, Gal. 3:23—29, Luk. 4:16—21. Róm. 4:24—32. Krisztus földrejövetele előtt a törvény vezette az embereket, mert anélkül sem a jót a rossztól helyesen megkülönböztetni nem tudták volna, sem a jót cselekedni nem lettek volna képesek. De épen a törvény ismeretének kellett az embert odajuttatni, hogy belássa azt, hogy még ha a törvény, mint kívülről reáható hatalom kényszeríti is őt a jónak cselekedésére, de Isten törvényét igazán betölteni azért még sem képes. A Krisztusból fakadó új életnek, isteni erőnek kellett az embert szabaddá és képessé tenni arra, hogy belső lelki indításból teljes szívvel és lélekkel tudjon szolgálni Istennek. Az új év күsзöbén vizsgáljuk meg magunkat, hogy Isten fiai vagyunk-e már a Jézus Krisztusban való hit által, s mint ilyenek szolgálunk-e neki?

Jan. 2. Máté 2:13—23, I. Pét. 4:12—19, Máté 16:1—4, Jak. 4:13—17. Nem minden szenvedés az Úrért való szenvedés, még a hívőké sem. Ebben a tekintetben is jó lesz életünket átvizsgálni, hogy ha szenvedéseink vannak, vajjon nem a saját bűneinknek a következményei-e azok? Ha Isten Lelke ezen a ponton megnyugtathat bennünket, akkor miért panaszkodnánk, miért zúgolódnánk? Hiszen ha azért kell emberektől szenvednünk, mert hitek és következtetések vagyunk az Úr követésében, nem tartozik-e ez is hozzá ehhez a követéshez? Ha pedig Istennek keze nehezedik reánk betegség, csapás, vagy más fájdalom által, nem az Ő atyai szeretetét kell-e látnunk ebben, amely próbál, nevel, tisztogat? Dicsőítsük tehát Istent a szenvedésekben s a szenvedések által.

Jan. 3. Zsolt. 1. I. Móz. 1:1—13. A teremtés munkájában a teljes Szentháromság részt vesz. Az Atya, mint Teremtő, szava, vagyis az Ige által teremti az eget és a földet. Az Ige pedig az, Aki később, mikor elérkezett az idők teljessége, testté lett (Ján. 1, 14). A Szent-Lélek pedig ott lebegett a kiellen és pusztá föld felett, hogy hozzájáruljon annak kialakulásához, megtermékenyüléséhez. S minden, amit végzett az Atya, Fiú és Szent-Lélek, jó és tökéletes volt.

Jan. 4. Luk. 3:1—14, I. Móz. 1:14—26. Milyen csodálatos szépen elkészíti Isten a földet, gondoskodva mindenről annak

a számára, akit aztán végül, mint a teremtés koronáját, erre a földre akar helyezni, hogy legyen azon úr és parancsoló, az ember számára. Gondoskodik világosságról, táplálékról, szemnek és szívnek gyönyörűségéről, mint ahogy azt csak a jó atya teheti annak boldogítására, akit gyermekének ismer. S maga Isten látja, hogy minden, amit elkészített, jó. S a legjobb, a legkötelesebb mű: az ember, akit a saját képére és hasonlatosságára teremtett.

Jan. 5. Luk. 3:15—22. És. 2:2—5. „Az utolsó idők” csodálatos idők lesznek. Rettenetes idők a hitellenek számára, akik ellentálltak Isten kegyelmének, de felséges idők azok számára, akik elfogadták azt. S az utolsó idők megelőzi az az idő, mikor az evangélium nagy erővel hirdetik az egész világon, s a pogányok közül sokan megtérnek, hogy az utolsó időkben majd özönöljenek az Úrnak hegye felé. De megtér Izrael is, s megtanul az Úrnak útain s az Úr világosságában járni. Minden nép közül lesznek, akik fölemeltek, s lesznek, akik elvettetnek. Igen, a keresztények közül, a protestánsok közül is, mert nem a külső hozzátartozás valamely földi szervezethez lesz az irányadó, hanem egyedül a szív belső állapota.

Jan. 6. Máté 2:1—12, És. 60:1—6, Máté 3:13—17, II. Kor. 4:3—6. Ez a felszólítás és ez az ígélet is első sorban Izraelnek szól, de szól bizonyos értelemben minden népek és minden egyes egyének is. Aki fölkel a hitelenség álmából és hitével és életével világít, azon felragyog és meglátatik az Úrnak dicsősége. S a világosság vonz másokat is, s öröm és boldogság tölti el annak a szívét, aki sokakat tudott elvezetni a világ világosságához, az Úr Jézushoz. Vegyük hát szívünkre Pál apostol felszólítását: Serkenj föl, aki aluszol és támadj föl a halálból és felragyog tenéked a Krisztus. (Ef. 5:14.)

Jan. 7. Luk. 4:1—13, I. Móz. 1:27—2:3. Mikor Isten az általa teremtett embert megáldja, azt a kívánságát fejezi ki, hogy az ember szaporodjék és sokasodjék. Így teszi az ember számára áldássá a gyermeket, a családot. Sok ember van ma, aki nem becsüli meg ezt az áldást. Evvel is vétkezik Isten ellen, meg avval is, hogy a hetedik napot, a nyugalom napját nem szenteli meg. Az ember bűnének egyik következménye, hogy amit Isten áldásul adott számára, azt nem tudja áldásnak tekinteni, s aszerint használni fel.

Jan. 8. Luk. 4: 14—30, Zsolt. 122. Mennyre örült a hívő izraelita, mikor szemre pillantották Jeruzsálemet, s lábait reátehetta a szent város kapujának küszöbére! Mily fontos volt előtte ennek a városnak békessége! Mi, az újszövetség gyermekei, lelki szemeinkkel a mennyei Jeruzsálemet láthatjuk, ha igazán hiszünk és bízunk-e? Hiszünk és bízunk-e? Várjuk-e az Ur eljöveteleit, amikor a szent város, az új Jeruzsálem, alászáll a földre? (Jel. 21: 2.) De ebbe a városba nem megy be semmi tisztátalan (Jel. 21: 27), szükséges tehát, hogy Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztítsa minket minden bűntől. (I. Ján. 1: 7.)

Ján. 9. Luk. 2: 41—52, Róm. 12: 1—6, Ján. 1: 35—42, II. Kor. 6: 14—7: 1. Nemcsak lelkünket, hanem testünket is oda kell szánnunk Istennek, mert a lélek sokszor kész, de a test erőtlen. (Máté 26: 41.) De ha mindenesztől átadjuk magunkat az Urnak, akkor Ő véghez viheti, hogy ne test szerint, hanem lélek szerint járjunk és a testnek kívánságát véghez ne vigyük. (Gal. 5: 16.) Ehez azonban nem emberi bölcselkedés kell, hanem isteni kegyelem, amelyet hit által megragadunk.

Jan. 10. Zsolt. 2. I. Móz. 8: 10, 15: 17. Az Éden kertjében a legteljesebb boldogság várt az emberre. Gyönyörködhetett mindenben, élvezhetett mindent, s végezhetett szép és örvendetes munkát is, a kertnek őrizését és gondozását. Ur volt minden fölött, csak egynek volt alávetve, Istennek, de ennek is csak addig, míg erre önként, szeretetből és hálából hajlandó volt. Isten egyetlen tilalmat vetett ki rá, hogy engedelmség által bizonyítsa be ezt a szeretetet és hálát. S vajlon bebizonyította-e?

Jan. 11. Luk. 4: 31—44. I. Móz. 3: 1—19. Mivé lett az ember szeretete és hálája? Az első kísértésre szétfoszlott, mint a pára. Az így megkívánta a jó eledelt, a szemet elcsábította a kedves látvány, a lélekben fölébredt a nagyravágás, s megtörtént az első engedetlenség, az első bűn. S az elsőt követi a többi. Az ember titkolózik, hazudik, a bűnt a másikra hárítja, magát mentetgeti, ime, a bűnöknek egész láncolata. Az ember elbukott, csak az isteni kegyelem mentheti meg, de ez már itt meg van ígérve. Hanem a bűnnek következményeit: a szenvedést, a halált nem lehet elkerülni.

Jan. 12. Luk. 5: 1—11. I. Móz. 4: 3. 16. Oh milyen rettenetes gyorsasággal növekszik a bűn! Jön az irigység, a harag, s jön ezeknek borzasztó gyümölcse: a testvérgyilkosság. S a gyilkos nem alázza meg magát, hanem Istennel is fennhézva beszél. A bűn elvakítja az embert, úgy, hogy mindent helytelenül és férdén lát:

Istent, önmagát, és magát a bűnt is. Mily hamar bebizonyosodott, hogy az ember önmaga erejéből többé nem tud a jó úton maradni, megváltásra, Megváltóra van szüksége.

Jan. 13. Luk. 5: 12—26. I. Móz. 1: 1—8, 13—22. A bűn hamarosan úgy egybeforrott az emberrel, hogy ha Isten a bűnt ki akarta pusztítani, az embert is ki kellett pusztítani a föld színéről. Kegyelmet csak az talál, aki ellent tudott állani a bűn hatalmas áradatának, s Istenhez ragaszkodott, aki megoltalmazhatta a testi és lelki elpusztulástól. A bárka elkészítése próbaidő volt Noé hite számára, mert bizonyára sok gúnynak és támadásnak volt kitéve a hitetlen emberek részéről ezért a csodálatos gondolatért, hogy száraz időben, száraz földön bárkát épít. De Noé azzal nem tördök, hanem mindentaképpen cselekszik, amint Isten megparancsolta. S ez hatalmas bizonyosságtétel volt, bár hallgattak volna rá az emberek!

Jan. 14. Lukács 5: 24—39, I. Mózes 7: 11—24. Noé és családja bement a bárkába, s Isten maga zárta be utánuk az ajtót. Most már késő volt azok számára, akik addig csak nevettek rá, s jártak a maguk istentelen utaikon. Mikor a vizek áradtak, hiába zörgettek a bárka ajtaján, nem mehettek be rajta, el kellett veszniök. „Amiképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Máté 24: 37.) Aki most nevet Istennek hívő gyermekein, akik mint egy őket megőrző bárkában rejtőznek el az Ur Jézus Krisztusban, az majd az Ő eljövetelekor hiába fog zörgetni a kegyelem ajtaján, mert ezt a szót fogja hallani az Ur ajkáról: „Nem ismerlek titeket.” (Máté 25: 12.) Siessen tehát mindenki, amíg nem késő, a bárkába.

Jan. 15. Luk. 6: 1—11, És. 61: 1—6. Isten Lelke senkin nem nyugodhatott meg olyan teljes mértékben, mint az Ur Jézuson, aki mindenben teljesen egy volt az Atyával. Ézsaiás próféta már Őt látja lélekben, aki majd eljön, hogy véghez vigye Istennek mindazt a kegyelmes szándékát, melyre várt az emberiség, vártak a szegények, a megtört szívűek, a foglyok, a megkötözöttek, a gyászolók. Milyen csodálatos szeretettel és hatalommal tudott mindezeket segíteni! S ma sem fordulhatnak máshoz az emberek, csak Őhozzá. De vajlon fordulnak-e? Vajlon mikor az embernek Fia eljön, talál-e hitet a földön? (Luk. 18: 8.) Oh, dicsőítsd Őt a te hitteddel, s nyiss neki utat arra, hogy rajtad is megmutassa vigasztaló, gyógyító, felszabadító hatalmát.

Vargha Gyuláné.

„Féb” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdája
Pilisklotildliget.

Felelős vezető: Fekete Géza.